

omale muist ülikonde muretsema. Oma isa seltis sõitis ta siis lähama väikese linna. Seal sai kõik oma meeles järral toimetud, siis pöördi hooste pead jälle koju poole. Poole tee peal sünnis äpardus — raskest koormatud wankri ašsi murdis äkkitselt. Ünneks oli see ühe kõrti lähädal, kus siis wōis varju leida. Oli taline aeg, lund hakkas rängast sadama, sepal läks wankri kallal valju aega — pidsid siis seia majasse ööseks jäema.

Lugija tulsetagu sün meeles, et igal maal omad viisid ja kombed on. Seepärast pruugi kaa mitte simeki panna, kui kuuleb, et keegi talvel mitte saaniga ei sõida, waid wankriga. Issiäranis mägise maades, kus ülewäl mää peal lund, orgus jälle tihti paljas on, ei wōi see ju teisiti olla. — Kaa põle kõrpsid igal pool mitte nii lihtlabased, nagu meil teatud, waid naad on sagedastigi õige toredad wēeraste majad, kus kõik viimane ülespidamine, kaa vōmaja, peab rahaga maksetama. Sähärdune wälkene wēeraste maja oli see, mis Hans Julguri päralt oli ja kuhu rikkas Rärmas oma tütreiga pidi jäema.

Alga mitte üksi wankri katkine assi ei viivitanud neid; veel tähtsam oli kardetare lugu rõörwlite pärast, kes sell' rahutumal ajal — eli otse suure Brantsuse föja aegus — igal pool

teekäijad olid hirmutamias ja kui kaa mitte tapmissega, ometigi oma julge riisumiistega kõiki kartma panid. Ja otse seal ümberkaudu oli üks salt neist hulgustest oma liigjulge paha tegude läbi kuulsaks saanud. Naad olid koguni karjamõisadesse tunginud, mis kindlasti ehitud ja hulga sulaste kaitsta olid. Siiski oleksid teekäijad veel edasi läinud, kui positiold, mis vodata oli, oleks mööda sõitnud. Sell Liisi igatses wāga, koju saada ja aima seepärast, et ta peigmees oli töötand, teisel homikul jälle nende juures olla. Et aga positiold näha ei olnudgi, wist tuusu pärast eli tulematta jäenud, pidi igatsew pruut sellega leppima, et ühe tua wōtsid, kellel taga hoorvi pool veel üks issiäranis kambrike oli, kus Liisi magada wōis, ja katus aega sellega ärawiita, et ta oma isaga kõik oma pulma lugu ja tulewajest elu õnnest läbi rääkis. Sell ünnelik elu näis t'al oodetava. Lahkumist ei isal ega tütreel põlnud karta; kustas oli sellega leppinud, hoopis äia juures elada; siis oli ju wanamehel ühe lapse asemel kaks last. Viimaks ometi sundis teha wāsimus Liisit magama heitma, isä aga ei läinud veel puuskama, waid istus silmapilt üki mõtetes oma tooli peal.

Äkkitselt kuuleb ta tasakest koputamist ukse peal. Lahti tehed näeb ta trahteri emaniku,